



בית המשפט העליון

רע"א 6592/19

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: עומר קליגמן

נגד

המשיב: בר באסקטר הפטר

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו מיום 17.07.2019 בע"א 20857-02-19
שניתן על ידי כבוד השופטת א' כהן

בשם המשיב: עו"ד דימה נודלמן, עו"ד גיא אופיר

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 17.7.2019 (ע"א 20857-02-19, השופטת א' כהן). בית המשפט המחוזי קיבל באופן חלקי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו מיום 27.12.2018 (ת"א 50905-09-16, השופטת הבכירה ר' פינצ'וק-אלט).

2. ברקעה של הבקשה דנן עומד רצף פרסומים שביצעה המשיבה במסגרת שיחה אינטרנטית (צ'אט) ברשת הפייסבוק (להלן: השיחה). שיחה זו נפתחה על-ידי משתתפת אחרת (להלן: דניאל) אשר כתבה כי לאחרונה המבקש "הועף מקבוצה שאני חברה בה לאחר שחברת קבוצה חשפה שהוא תקף אותה". היא הוסיפה כי מי שתבחר להישאר חברה של המבקש בפייסבוק, לא תוכל להישאר חברה בפייסבוק שלה. המשיבה נטלה חלק בשיחה ובדיון שהתנהל בעקבות ההודעה האמורה. משנודע תוכן השיחה למבקש הוא הגיש תביעות נגד המשיבה ודניאל בהם עתר, בין היתר, לקבלת פיצוי לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק לשון הרע) וחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981. ייאמר כבר עתה כי במסגרת התביעה שהוגשה נגד דניאל הגיעו הצדדים להסדר פשרה ולפיכך המשך הדברים יעסוק בתביעה נגד המשיבה בלבד.

3. בית משפט השלום קיבל את תביעתו של המבקש באופן חלקי – רק בכל הנוגע לעילת התביעה שמקורה בחוק איסור לשון הרע. בית משפט השלום קבע כי יש לפסוק למבקש פיצויים על הצד הנמוך, בין היתר, בהתחשב בעובדה שהמשיבה סייגה את הדברים שכתבה על המבקש במסגרת השיחה וכן בכך שמדובר בשיחה שהתנהלה בפורום מצומצם, ועל כן פסק לזכותו פיצויים בסך של 5,000 שקלים, וכן הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך של 1,000 שקלים.

4. המבקש הגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, וזה התקבל חלקית. הטענות בערעור נסבו בין היתר על סכום הפיצויים שנפסק למבקש, וכן על כך שבית משפט השלום נמנע מלהורות למשיבה להסיר את פרסומיה כנגדו. בפסק דינו, בית המשפט המחוזי קבע כי הפרסום שנעשה על-ידי המשיבה אינו ברמת החומרה שהמבקש טען לה, ובוודאי שלא היה בו זדון. בנוסף לכך, הדגיש בית המשפט המחוזי כי המשיבה הביעה הסתייגויות נחרצות מהטענות שהועלו נגד המבקש, הגם שהפרסום בעניינו נעשה בקבוצה מצומצמת. עם זאת, במכלול נסיבות העניין בית המשפט המחוזי מצא לנכון להעמיד את סכום הפיצויים על 10,000 שקלים. כמו כן, בית המשפט המחוזי קיבל את עמדת המשיבה שלפיה היא מסכימה להסרת הפרסום אך אין לה יכולת טכנית לדאוג לכך.

5. בבקשת רשות הערעור דנן חוזר המבקש ומלין על סכומי הפיצויים שנפסקו לו, וכן על הימנעותו של בית המשפט המחוזי מחיוב המשיבה בהסרת הפרסומים כנגדו. לטענת המבקש, לנוכח הפגיעה בשמו הטוב היה מקום לפסוק לו פיצויים בסך של לפחות 80,000 שקלים. לשיטתו, השאלות שמעוררת הבקשה חורגות מעניינם האישי של הצדדים ונוגעות לקלות השימוש בכלי ה"שיימינג" (ביוש) ברשת האינטרנט, וכן לגובה הפיצויים שראוי לפסוק במקרה של שימוש בכלי זה בקלות דעת.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. עניינו של המבקש נדון בפני שתי ערכאות, ובשתיהן ניתנו פסקי דין המבוססים על ממצאי עובדה ועל יישומו של הדין הקיים. חרף הטענות שהעלה המבקש, לא השתכנעתי כי דחיית הבקשה תוביל לעיוות דין, או כי הסוגיות שהועלו מעוררות שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים. על כן, בהתאם לתקנה 407א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אני דוחה את הבקשה. למעלה מן הצורך יצוין כי עיון בתיק ובפרסומים מושא ההליך דנן מלמד כי לכאורה ידן של הערכאות הקודמות אף הייתה נדיבה עם המבקש, ועל כן טוב היה לו הבקשה דנן כלל לא הייתה מוגשת.

7. משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ' בחשוון התש"ף (18.11.2019).

ש ו פ ט ת